

[Vesterager.]

det betyder, for det er jo saadan i dette trekantede Forlig, at den ene taler til en Side og den anden til en anden Side. Fra een Side giver man det Udseende af, at det er Undervisningsministeren, der egentlig har Afgørelsen, f. Eks. i Købstæderne, det er ham, der skal stadfæste Udnævnelser, og det vil altsaa egentlig sige, at det er Undervisningsministeren, der udnævner.

Fra anden Side siger man: Nej, det er Kommunalbestyrelserne, der udnævner. Man staar ogsaa her overfor noget i høj Grad uklart og taaget, og man ved ikke, hvad man skal holde sig til.

En Ændring af den nugældende § 8 har vi jo altid været villige til at gaa med til, og om man vælger en Affattelse som den, vi nu har foreslaaet, eller man foretrækker Landstingets Affattelse, er af mindre væsentlig Betydning. Vi har altid søgt i Udvalgene at komme til at staa enige paa dette Punkt, det er en Bestræbelse, der har været fremme fra alle Partiers Side, og vi har næsten altid sluttet med at sige, at vi kunde tiltræde Forslag i denne Retning, saa det vilde ingen Vanskeligheder have voldt at faa et Samarbejde i Stand paa dette Punkt.

Hvad angaar København, ønsker vi, at Forbindelsen mellem Skole og Kirke ogsaa her skal bevares, og det gaar vort principale Ændringsforslag ud paa. Hvis dette Forslag bliver nedstemt, stiller vi et andet Ændringsforslag, som er langt mindre vidtrækkende, men vi mener dog, at det giver noget i Retning af, hvad man har i det øvrige Land. Vi synes, det er vidunderligt, at man skal have saa mange forskellige Bestemmelser paa dette Omraade — jeg gjorde opmærksom paa det ved første Behandling, og jeg maa gentage det her —, at vi skal have en Ordning for Sønderjylland, en anden for København, en tredje for det øvrige Land og en fjerde for vort nordligste Amt, Færøerne. Hvis det kirkelige Tilsyn er berettiget i den ene Landsdel, maa det vel ogsaa være det i den anden. Er det berettiget i Købstæderne, i Provinsbyerne, maa det vel ogsaa være det i København. Har det Betydning det ene Sted, maa det vel ogsaa have Betydning det andet. Derfor synes jeg, det havde været naturligt, om man havde søgt at faa en nogenlunde ensartet Bestemmelse for hele Landet indført paa dette Omraade.

Venstres Ændringsforslag skal jeg ikke sige mange Ord om. Jeg kan saa godt for-

staa, at det er kommet frem her, hvor det ingen Betydning har. Det havde været nok saa klogt, om man var kommet med det dér, hvor det virkelig kunde være kommet til Drøftelse, og hvor der virkelig havde været Haab om at faa det gennemført. Nu er det ikke en Gang blevet behandlet i Udvalget. De allierede, Socialdemokrater og Radikale, værdigede det ikke en Gang saa megen Opmærksomhed, at de vilde forhandle om det i Udvalget, de fejdede det ganske roligt ned af Bordet og sagde: Det har vi ingen Brug for, her trænger vi ikke til Venstres Hjælp.

Det forekommer mig, at Behandlingen af denne Sag er af en saadan Beskaffenhed, at det maa være klart for enhver, at selv om der er aldrig saa store Fejl og Meningsløsheder i Lovforslaget, skal Folketinget absolut vedtage det, saaledes som det nu en Gang er kommet fra Landstinget. Venstre har ladet Lovforslaget gaa fra Landstinget uden at sikre sig saa meget som en eneste Smule Indflydelse paa dets senere Gang. Man har altsaa bundet sig til at gennemføre Lovforslaget i den Skikkelse, som det nu en Gang har faaet i Landstinget, og saa ved jeg ærlig talt ikke, hvor meget Venstres Ændringsforslag her er værd, eller hvad det skal bruges til.

Ja, jeg ved jo nok, hvad det skal bruges til. Det skal bruges til at dække over den Kendsgerning, at Venstre her har svigtet sit tidligere Standpunkt. Det minder mig om Anekdoten om de to forlovede, der kom ind til Guldmeden for at veksle Ringe — jeg er ikke Fagmand paa det Omraade, men det var vel nok det rigtige Sted. De saa ogsaa paa Ringene, og det var særlig den unge Mand, der førte Ordet; men saa paa en Gang opløfter Pigebarnet sin Røst og siger paa sit jydsk Maal: Ja, hva, det ved a et, Kræsten; hvis det er dæ lige meget, saa vil a da helst ha en Paraply! Jeg tror, man klart kan udtrykke Venstres Standpunkt paa den Maade, at de hellere vil have noget at dække sig under end vedkende sig, at de har bundet sig til Socialdemokratiets Forslag, bundet sig saaledes, at det ikke er dem muligt at faa gennemført nogen som helst Forandring.

Jeg vil da anbefale, at man stemmer for det konservative Folkepartis Ændringsforslag. Jeg kunde i og for sig ogsaa have stemt for Venstres Ændringsforslag, for det er jo i Virkeligheden i Traad dermed; men jeg ved ikke, hvorledes Afstemningen vil komme til at ligge, og jeg tror ikke, der er meget Haab om, at Venstre vil faa nogen Glæde af det Forslag, det her har stillet.